

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.9/2026/8.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. április 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának 2025. október 27. napján kihirdetett Kb.III.40/2024/62. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. október 27. napján kihirdetett Kb.III.40/2024/62. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki közúti baleset gondatlan okozásának vétségében [Btk. 235. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont], ezért őt 210 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre ítélte. A bíróság az így kiszabott összesen 315.000 forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A bíróság kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 103.918 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet kihirdetését követően mind az ügyész, mind pedig a vádlott és védője három munkanap gondolkodási időt tartott fenn a jogorvoslati nyilatkozat megtételére, ezen törvényes határidőn belül a vádlott és védője felmentés céljából jelentettek be fellebbezést.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásához a baleset helyszínét különböző irányokból rögzítő videofelvételeket csatolt és indítványozta, hogy az ítéltábla azokat tárgyaláson játssza le és értékelje bizonyítékként. Álláspontja szerint a felvételek alátámasztják, hogy a kereszteződésből az út belátható volt a vádlott számára és ha a sértett az úton haladt volna, látnia kellett volna a vádlott által vezetett autót. Másrészt azt is alátámasztják, hogy amennyiben a sértett a vádlott állításának megfelelően a járdán közlekedett, akkor az út mellett parkoló járművek miatt nem láthatta a kereszteződésben közlekedő járművet. A védő a bizonyítékok értékelése körében a perbeszédében előadottakat változtatlanul fenntartotta, azt a fellebbezés elbírálása során is kérte figyelembe venni, ahogyan a perbeszéd mellékleteként csatolt bizonyíték-összesítést is. A védői érvelés szerint

az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte és azokból téves következtetést vont le. A releváns és az elsőfokú bíróság által is vizsgált KRESZ-rendelkezések és az azok alapján tett elsőbírói megállapításokat összevetve a védő arra a következtetésre jutott, hogy a bíróság álláspontja téves, mivel a sértettet (és egy gyalogos személyt sem) nem illette volna elsőbbség, amennyiben a járdán haladt volna. A védő utalt a szakértői véleményben tett azon megállapításokra is, amelyek a terhelt vallomásának hitelességét támasztják alá. A védő álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok, illetve az eljárás során lefolytatott bizonyítás alapján nem állapítható meg az, hogy a sértett az úttesten közlekedett, azaz nem cáfolható a vádlott védekezése, miszerint a sértett a járdán közlekedve ütközött neki az autójának. A védő utalt arra, hogy a bíróság szóbeli indokolásában előadott bizonytalanságok, ellentmondásosság alapján az „in dubio pro reo” elv miatt nem hozhatott volna marasztaló határozatot. A védő hangsúlyozta, hogy a vádlott azért nem ismerte el a büntetőjogi felelősségét az eljárás egyik szakaszában sem, mivel nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság az indítványozott bizonyítás felvétele alapján a helyes tényállást állapítsa meg és az elsőfokú ítéletet megváltoztatva a vádlottat mentse fel az ellene emelt vád alól.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.17/2026/3. számú átiratában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bűnügyben releváns és még elérhető bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve – a vádlott védekezésével szemben – állapította meg az ítéleti történeti tényállást, amely felülbírálatra alkalmas. A bíróság indokolási kötelezettségének is kellő terjedelemben eleget tett, kifejtett indokolása nem ellentétes a logika szabályaival. Ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség szerint a vádlott ítéleti személyi körülményei a másodfokú eljárásban a vádlotthoz intézett kérdések útján a közlekedési előéletére – mint büntetéskiszabási körülményre – vonatkozó adatok tekintetében kiegészítendők. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a rögzített tényállás alapján a bíróság okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, valamint törvényesen minősítette annak elbírált közlekedési bűncselekményét. Az ítéleti tényálláson keresztül a vádlott bűnösségét vitató, felmentését bizonyítottság hiányában kezdeményező védelmi fellebbezések – tekintettel a Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltakra – az ítéltáblai eljárásban nem vezethetnek eredményre. Utalt arra is, hogy a büntetéskiszabás keretében a bíróság a vádlott javára és terhére jelentkező bűnösségi körülményeket vizsgálta, melyek köréből a büntetlen előéletre hivatkozást mellőzni indítványozta, mert az hivatásos állományú katonánál alkalmazási előfeltétel. Álláspontja szerint a törvényszék katonai tanácsa a Btk. 33. § (4) bekezdésében írtak indokolt alkalmazásával törvényesen szabott ki a vádlottal szemben a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése szerinti pénzbüntetést. Ennek napi tételszáma az elbírált vétség valós tárgyi súlyát tükrözi, a napi tételhez rendelt összeg pedig megfeleltethető a vádlott egyéni, anyagi teherbíró képességének. A leírtak alapján indítványozta, hogy az ítéltábla katonai tanácsa az elsőfokú ítélet személyi részét a felhívottak szerint egészítse ki, a bűnösségi körülmények körét helyesbítse, majd a Be. 605. § (1) bekezdésének megfelelően hagyja helyben.

[5] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásban bejelentett fellebbezését és annak indokolását változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy egyetlen lényeges kérdés volt az ügyben, nevezetesen, hogy a sértett az úttesten vagy a járdán közlekedett-e. Előre bocsátotta, hogy az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le,

meghallgatta a lehetséges tanúkat, a szakértő kirendelésére vonatkozó védői indítványnak helyt adva igazságügyi műszaki szakértői véleményt szerzett be. Felhívta a másodfokú katonai tanács figyelmét az elsőfokú bíróság előtt tartott perbeszédéhez becsatolt mellékletre, amelyben feltüntette mindazon bizonyítékokat, amelyek a vádlott felelőssége irányába mutatnak és azokat is, amelyek megkérdőjelezzik azt. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet szóbeli és írásbeli indokolása között jelentős ellentmondás van. Kiemelte, hogy a szóbeli indokolásban a bíróság rögzítette, hogy ebben az ügyben semmi sem tiszta, bizonyított, ezért nyilvánvalóan a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem értékelhette volna a vádlott terhére. Álláspontja szerint nincs objektív bizonyíték arra, hogy ez az ütközés ténylegesen hol történt. Felhívta a fellebbviteli bíróság figyelmét arra, hogy az úttest mind a vádlott, mind a kerékpáros oldaláról belátható volt, ezért a sértett csak azért nem észlelhette az előtte keresztbe áthaladó járművet, mert a járdán haladt. Ez esetben a parkoló autóktól nem láthatta a vádlott által vezetett gépjárművet, amely nem elütötte, hanem amibe belement. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság jogi indokolása az úttest és a gyalogjárda elsőbbségi viszonyát elemezve ellentétes a jogszabályokkal. Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet írásbeli indokolásában hivatkozott azon rendőrök tanúvallomására, akikkel kapcsolatban a szóbeli indokolásban még azt mondta, hogy az ő vallomásuk sem volt következetes. Érvelt azzal is, hogy a helyszínelő rendőrök a helyszíni szemle jegyzőkönyvben, mint közokiratban, valótlannul rögzítették, hogy a sértettet a helyszínen meghallgatták. Álláspontja szerint a szemle jegyzőkönyvben azt kell rögzíteni, ami valóban megtörtént, ha az megkérdőjeleződik, maga a szemle is megkérdőjeleződik. A szakértői vélemény kapcsán megjegyezte, hogy a szakértő szerint nem zárható ki az, hogy úgy történt a baleset, ahogy a vádlott állítja. Sőt kifejtette, hogy ahogyan a vádlott következetesen elmondta, hogy hova került a kerékpár a balesetet követően a járműve mögé, az a vádlott állítását támasztja alá az ütközés helyét illetően. Hivatkozott arra is, hogy tanús rendőr főtörzsőrmester folytatólagos kihallgatása alkalmával az első vallomásától eltérően már nem tartotta kizártnak, hogy mondta azt a vádlottnak, hogy nyugodtan álljon el az autójával, úgysem ő lesz a felelős, ne tartsa fel a forgalmat. Megjegyezte, hogy álláspontja szerint ezzel a tanú szolgálatba helyezte magát. Kiemelte, hogy a vádlott a balesetet követő napon bement a rendőrségre tisztázni, hogy van-e kamerafelvétel, mert az igazát szerette volna alátámasztani. A sértett és családja tekintetében megjegyezte, hogy a biztosító előtti eljárás merőben szokatlan, mert nem a sértett kereste meg a vádlott biztosítóját, hanem egy biztosítási ügyintéző kereste meg a sértettet, hogy ő segítene az eljárásban. Ez csak úgy történhetett, hogy valaki, aki információval rendelkezett, kiadta azt a biztosítási ügyintézőnek, aki felkereste a sértett családját. Egy biztosítási ügyintéző nyilvánvalóan kellő ismerettel rendelkezik a tekintetben, hogy hogyan kell hatékonyan végig vinni egy ügyintézést. Ennek pedig az az alapja, hogy a vádlott felelőssége megállapítható legyen. Megjegyezte, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv nem tudja visszaadni a sértett kihallgatáskori nonverbális kommunikációját. Kiemelve, hogy a vádlott egyetlen állítása sem került az ügyben megcáfолásra, a tényállás megváltoztatását és a vádlott felmentését indítványozta.

[6] A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt, nem volt figyelmetlen sem akkor, sem azt megelőzően, sem az azóta eltelt időben. Az igazságáért küzdött végig a 3 év 8 hónapos eljárást.

[7] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással

együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált. Erre tekintettel a másodfokú katonai tanács vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[8] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését, ilyen eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak. A Be. 499. § (2) bekezdésének megfelelően a törvényszék a vádirat kézbesítésétől számított három hónapon belül előkészítő ülést tartott, ahol a vádlott a tagadta a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, ezért az elsőfokú bíróság törvényes végzésével az ügyet tárgyalásra utalta és azt a Be. 508. § a) pontja alapján nyomban meg is tartotta. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és védő az eljárásban törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatta, és az eljárásban résztvevő vádlott és tanúk figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet szerkesztése – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) előírásainak. Ezen igazgatási szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt.

[9] Az elsőfokú katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat körültekintően értékelte és indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

[10] A vádlott a tárgyaláson vallomást tett, a bűncselekmény elkövetését következetesen tagadta. Érdemi védekezésének lényege szerint az ütközés nem a vádiratban megjelölt helyen történt, mivel a sértett nem az úttesten, hanem az úttesttel párhuzamos járdán közlekedett és így ütközött az ő járművének, miután a gépkocsijával a kereszteződést már elhagyta.

[11] A törvényszék katonai tanácsa a valóság-hű tényállás megállapítása és a vádlott védekezésének leellenőrzése érdekében tanúként hallgatta ki tanú3 címzetes rendőr főtörzszászlós és tanú4 rendőr zászlós baleseti helyszínelőket, tanú5 rendőr főtörzsőrmester, tanú2 zászlós tanúkat, továbbá tanú1 sértettet és tanú6et, a sértett lányát, valamint igazságügyi műszaki szakértői véleményt szerzett be. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság törvényesen ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, köztük a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, az igazságügyi orvosszakértői és az igazságügyi gépjármű műszaki szakértői véleményt, a kárrendezési iratokat, a vádlott szolgálatellátására vonatkozó iratokat.

[12] A törvényszék katonai tanácsa ítéletének indokolásában a 3. oldal 5. bekezdéstől a 10. oldal 2. bekezdésig a szükséges terjedelemben számbavette és gondosan értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. A logika szabályainak megfelelő következtetés útján helyes érvekkel fejtette ki, hogy a tagadó vádlotti védekezéssel szemben a tényállást miért elsődlegesen a sértett vallomására, a helyszíni szemle adataira és a baleseti helyszínelő tanúk vallomására alapította. E ponton utal arra a másodfokú bíróság, hogy a baleseti helyszínen szemlét foganatosító két rendőr – a sértett kórházba történt szállítása és a megváltoztatott helyszín okán – a vádlottól nyert elsődleges közlés alapján folytatta le a helyszíni szemlét és megcáfolták a tárgyaláson azon vádlotti védekezést, hogy az ütközési pont a kereszteződésen túl, a keresztirányú gyalogjárda síkjában volt. A vádlott ugyan nem ismerte el a baleset miatti felelősségét, ugyanakkor a helyszínen nem vitatta az ütközési pont helyét. A sértett pedig – az ütközésre ugyan nem emlékezett, de – az úttesten történt közlekedéséről, haladásáról tett következetes vallomást. A gépjármű műszaki szakértői vélemény szerint pedig egyik lehetséges eseményfolyást sem lehetett kizárni. A törvényszék katonai tanácsa tehát mérlegeléssel ítélete 2. oldalának 2. bekezdésétől a 3. oldal 3. bekezdéséig terhelő történeti tényállást állapított meg.

[13] A fellebbviteli bíróság nem látott lényeges ellentmondást az ítélet szóbeli és írásbeli indokolása között. Az elsőfokú bíróság csupán szóbeli indokolásában a bizonyítékok értékeléséhez kapcsolódó aggályokat emelte ki, míg írásbeli indokolásában konkrétan, a tényálláshoz kötődően elemezte, vetette össze és értékelte a bizonyítékokat. Mérlegelési tevékenysége eredményeként a helyszíni szemle jegyzőkönyv tartalmát, a helyszínelő rendőrök és a sértett vallomását, továbbá a gépjármű műszaki szakértői vélemény megállapításait annyiban fogadta el, amennyiben azok egymást alátámasztották, és az ítélet történeti tényállását ezen tényekre alapította.

[14] A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezése írásbeli indokolásához utóbb becsatolt videofelvétel megtekintését, mint bizonyítási indítványt fenntartotta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezen bizonyítási indítvány teljesítése nem segítené a cselekmény felderítését és nem cáfolná az ítélet megállapításait, hiszen a felvétel nem az elkövetés időpontjában készült, a bizonyítás felvétele az eljárás további elhúzódását eredményezné. Erre figyelemmel a másodfokú katonai tanács a bizonyítási indítványt, mint alaptalant, elutasította.

[15] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben megalapozatlan, mert hiányos. A másodfokú bíróság ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet személyi részét a vádlott másodfokú ülésen tett nyilatkozata alapján – egyetértve az ügyészi indítvánnyal – azzal egészíti ki, hogy: „a vádlott 2000. év óta rendelkezik „B” és „C” kategóriájú vezetői engedéllyel. Az elmúlt 26 évben évente mintegy 20.000 kilométert vezetett balesetmentesen, közlekedési előélete kifogástalan.” A fenti kiegészítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[16] A vádlottnak és védőjének felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[17] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és a védő a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékra nem hivatkozott, ezért a vádlottnak és a védőjének a bizonyítékok újraértékelésére, a mérlegelési jogkörben megállapított tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[18] Az elsőfokú bíróság a ténybíró, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék katonai tanácsa maradéktalanul eleget tett.

[19] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a vádlott közlekedési bűncselekményét. A Btk. 235. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő közúti baleset gondatlan okozásának vétségét az követi el, aki a közúti közlekedés szabályainak megszegésével másnak vagy másoknak gondatlanságból maradandó fogyatékossgot okoz. Jelen ügyben a vádlott azzal a magatartásával, hogy a kellő körültekintést elmulasztva megszegte a KRESZ 28. § (2) bekezdés b) pontja alapján őt terhelő elsőbbségadási kötelezettséget és az emiatt bekövetkezett baleset eredményeként a sértettnek 8 napon túl gyógyuló, egyben maradandó fogyatékossgal is járó sérülést okozott, megvalósította a maradandó fogyatékossgot okozó közúti baleset gondatlan okozása vétségének törvényi tényállási elemeit. Az ítélet 10. oldal 3. bekezdésének első négy mondatában rögzített jogi indokolással a másodfokú katonai tanács teljes mértékben egyetértett, azonban az e bekezdés utolsó mondatát mellőzi az indokolásból, tekintettel arra, hogy az téves következtetést tartalmaz, hiszen a kerékpárral közlekedő sértettet nem illette volna elsőbbség abban az esetben, ha a járdán közlekedik. A KRESZ 1. függelékének I/a-h. pontjában foglalt definíciók alapján ugyanis a járda az útnak a gyalogosok, az úttest pedig a közúti járművek közlekedésére szolgáló része. A KRESZ 43. § (1) bekezdése szerint útkereszteződésnél a bekanyarodó járművel – kijelölt gyalogos átkelőhely hiányában is – elsőbbséget kell adni a gyalogosnak, ha azon az úttesten halad át, amelyre a jármű bekanyarodik. A KRESZ 54. § (1) bekezdése szerint kerékpárral a kerékpárúton, a leálló sávon vagy a kerékpározásra alkalmas útpadkán, illetőleg – ha az út- és forgalmi viszonyok ezt lehetővé teszik – a lakott területen kívüli úton, a főútvonalként megjelölt úton az úttest jobb széléhez húzódva kell közlekedni. A kerékpáros nem gyalogos. E jogszabályhelyek összevetése alapján tévesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú katonai tanács, hogy a vádlott elsőbbségadási kötelezettsége még abban az esetben is fennáll, ha a sértett a járdán

közlekedett volna. Tévesen utalt arra, hogy az elsőbbségadási kötelezettség a kereszteződés teljes területére kiterjed, beleértve a járdát is, ezért az erre vonatkozó jogi indokolást a másodfokú bíróság mellőzte.

[20] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa ítélete 11. oldal 1-3. bekezdésében jórészt helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban a fellebbviteli bíróság – a fellebbviteli főügyészség álláspontjával egyetértve – mellőzi a büntetlen előéletre, mint enyhítő körülményre utalást, ugyanakkor kiegészíti azok felsorolását azzal, hogy a vádlott 26 éve rendelkezik „B” és „C” kategóriájú vezetői engedéllyel, évente mintegy 20.000 kilométert vezet balesetmentesen, közlekedési előélete kifogástalan. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket a súlyuknak megfelelően értékelve szabott ki a Btk. 33. § (4) bekezdésének felhívásával a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése szerinti pénzbüntetést, amely méltányosnak tekinthető.

[21] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a vádlott tekintetében a kiszabott pénzbüntetés napi tételszáma igazodik az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott személyiségében és a cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához, míg a pénzbüntetés törvényi minimumban meghatározott egynapi összege arányos a vádlott anyagi teherbíró képességével. Az így kiszabott pénzbüntetés megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat. Egyetért a fellebbviteli bíróság a törvényszék katonai tanácsának azon hivatkozásával is, hogy sem a vádlott közlekedési kultúrája, sem a szabályszegés konkrét körülményei nem mutatnak fokozott társadalomra veszélyességre, nem indokolják szigorúbb büntetés kiszabását.

[22] Az elsőfokú katonai tanács ítéletének egyéb – a pénzbüntetés helyébe lévő szabadságvesztésre és a bűnügyi költségre vonatkozó – rendelkezése is törvényes, így a fellebbviteli bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokainál fogva teljeskörűen helybenhagyta.

[23] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 605. § (1) és (4) bekezdése alapul.

Budapest, 2026. április 29.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

előadó bíró

bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa Kb.III.40/2024/62. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.9/2026/8. számú végzése folytán 2026. április 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2026. április 29.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke